

Patrick deWitt, *De gebroeders Sisters*. Roman.

Vertaald door Caroline Meijer en Saskia van der Lingen.

Utrecht: De Arbeiderspers, maart 2012.

289 blz. ISBN 978 90 295 8326 8

We klommen uit het raam van mijn kamer en slopen over het afdak dat over de hele lengte van het trottoir liep. Dat kwam ons goed uit, want Tub en Nimble waren ondergebracht in een stal aan de rand van het stadje, en zo legden we de hele afstand af zonder dat iemand ons zag gaan. Halverwege hield Charlie even stil achter een hoog uithangbord om naar de grootste van de pelsjagers te kijken, die tegen een paal pal onder ons leunde. De andere drie kwamen nu ook aangelopen en samen stonden ze in een rommelige kring door hun vieze baarden heen te overleggen. ‘Ongetwijfeld worden ze gevreesd door de muskusratpopulatie in deze contreien,’ zei Charlie, ‘maar dit zijn geen types die mensen doodschieten.’ Hij wees naar de leider. ‘Hij heeft die pels gestolen, ik weet het zeker. Als het op een gevecht uitdraait, neem ik hem voor mijn rekening. Zul je de anderen de benen zien nemen, zodra het eerste schot gelost is.’

De mannen gingen uiteen en wij kropen door tot het eind van het afdak, lieten ons eraf glijden en slopen de stal in, waar ik de staljongen, een joch met konijnentanden, aantrof bij Tub en Nimble. Hij stond glazig naar ze te staren. Hij schrok op toen we hem begroetten en stak geen hand uit om ons bij het zadelen te helpen. Dat had mijn argwaan moeten wekken, maar de gedachte aan ontsnappen nam me zo in beslag dat mijn onderscheidingsvermogen was vertroebeld. Dus: Charlie en ik waren net bezig onze tassen vast te maken toen de vier pelsjagers geluidloos uit de box achter ons tevoorschijn stapten. We merkten ze pas op toen het te laat was. Ze hielden ons onder schot, met de loop van hun pistolen op ons hart gericht.

‘Op het punt om Mayfield te verlaten?’ vroeg de grootste.

‘We staan op het punt van vertrek,’ zei Charlie. Ik wist nog niet hoe hij het wilde spelen, maar hij had de gewoonte om met duim en wijsvinger te knippen vlak voor hij zijn pistolen trok en ik hield mijn oren gespist op dat geluid.

‘Jullie gaan hier niet vandaan voor jullie het geld dat jullie de heer Mayfield schuldig zijn hebben teruggegeven.’

‘De héér Mayfield,’ zei Charlie. ‘De geliefde werkgever. Toe maar, maak je soms ook zijn bed voor hem op? Warm je op lange winteravonden zijn koude voeten tussen je handen?’

‘Honderd dollar of ik schiet jullie dood. Ik denk dat ik jullie hoe dan ook doodschiet. Jullie denken dat ik traag ben, in mijn leer en mijn bontvellen, maar je zal merken dat ik sneller ben dan je dacht. Jullie zullen nog vreemd opkijken met mijn kogels in jullie pens.’

Charlie zei: ‘Ja, ik denk dat je traag bent, pelsjager, maar het is niet je kleding die je in de weg zit. Het ligt aan je kop. Volgens mij ben je net zo stom als de beesten die je probeert te vangen als je in de modder en de sneeuw op de loer ligt.’

De pelsjager lachte, of deed alsof hij lachte, in een imitatie van opgewekte hartelijkheid. Hij zei: ‘Ik hield je in de gaten terwijl je je gisteravond liet vollopen en ik dacht bij mezelf: Ik drink vanavond geen druppel. Ik zorg dat ik uitgerust en alert ben, want wie weet moet ik die vent

morgenochtend doodschieten. En nu is het morgenochtend, en ik vraag het jullie nog één keer: Gaan jullie dat geld teruggeven, of die pels?’

‘Het enige wat je van mij krijgt is de Dood.’ Charlies woorden, uitgesproken met de terloopsheid van iemand die een opmerking maakt over het weer, bezorgden me kippenvel in mijn nek en mijn handen begonnen te tintelen en kloppen. Hij is geweldig in situaties als deze, scherp van geest en zonder een zweem van angst. Zo was hij altijd geweest, en hoewel ik het al vaak had meegemaakt, vervulde het me elke keer opnieuw met bewondering.

‘Ik pomp je vol lood!’ zei de pelsjager.

‘Mijn broer zal aftellen,’ zei Charlie. ‘Op drie trekken we onze wapens.’

De pelsjager knikte en stak zijn pistool terug in de holster. ‘Voor mijn part telt hij tot honderd,’ zei hij, zijn hand openend en sluitend om de spieren te rekken.

Charlie trok een zuur gezicht. ‘Wat een stomme opmerking. Verzin iets beters. Een man wil toch dat zijn laatste woorden achtenswaardig zijn?’

‘Ik praat vandaag de hele dag nog en vanavond ook. Ik zal mijn kleinkinderen vertellen over de keer dat ik de beruchte gebroeders Sisters een kopje kleiner maakte.’

‘Dat klinkt al beter. Bovendien kan het dienen als komische noot.’ En tegen mij zei Charlie: ‘Hé Eli, hij gaat ons allebei doodschieten.’

‘Het was me een waar genoegen, met jou rondreizen en samenwerken,’ zei ik tegen hem.

‘Maar is het werkelijk al tijd om voorgoed afscheid te nemen?’ vroeg hij. ‘Als je de man zo eens aankijkt zou je zeggen dat het hem niet van harte afgaat. Moet je zien hoe zijn voorhoofd is gaan glimmen. Ergens vanbinnen fluistert een stem hem in dat hij een vergissing begaat.’

‘Tel af, godverdomme,’ zei de pelsjager.

‘Dát zetten we op je grafsteen,’ zei Charlie, en hij knipte luid met zijn vingers. ‘Tel tot drie, broer. Langzaam en gelijkmatig.’

‘Zijn jullie allebei klaar?’ vroeg ik.

‘Ik ben klaar,’ zei de pelsjager.

‘Klaar,’ zei Charlie.

‘Eén,’ zei ik – en Charlie en ik trokken allebei onze pistolen, vuurden gelijktijdig vier kogels af, die alle vier doel troffen, alle vier recht in de schedel. De pelsjagers vielen op de grond en zouden geen van vieren ooit nog opstaan. Het was een onberispelijke actie, zo gladjes en efficiënt hadden we het voor zover ik me herinnerde nog nooit afgehandeld, en zodra ze vielen begon Charlie te schateren, en ik ook, zij het meer van opluchting dan iets anders, terwijl Charlie geloof ik werkelijk geamuseerd was. Geluk alleen is niet voldoende, bedacht ik. Je moet bij de pinken zijn en koelbloedig blijven, en de meeste mannen zijn daartoe allesbehalve in staat. De pelsjager met de blauwzwarte baard lag nog naar adem te happen, en ik ging dichterbij om een kijkje te nemen. Hij was danig in de war en zijn ogen schoten alle kanten uit.

‘Wat was dat voor geluid?’ vroeg hij.

‘Dat was een kogel die bij je binnendrong.’

‘Een kogel die waar bij me binnendrong?’

‘In je kop.’

‘Ik voel er niets van. En ik hoor ook bijna niets. Waar zijn de anderen?’

‘Die liggen hier naast je. Zij hebben ook een kogel in hun kop.’

‘Echt? Zijn ze aan het praten? Ik hoor ze niet.’

‘Nee, ze zijn dood.’

‘Maar ik niet?’

‘Nog niet nee.’

'Ghh,' zei hij. Zijn ogen vielen dicht en zijn hoofd bewoog niet meer. Ik stapte opzij, maar toen trok er een siddering door hem heen en deed hij zijn ogen weer open. 'Het was Jim die achter jullie aan wilde. Ik wou niet.'

'Al goed.'

'Omdat hij zo groot is, denkt hij dat hij grootse daden moet verrichten.'

'Nu is hij dood.'

'De hele avond had hij het erover. Ze zouden boeken over ons schrijven, zei hij. Hij had de pest in dat jullie grappen maakten over onze kleren, dat was het.'

'Het doet er niet meer toe. Doe je ogen maar dicht.'

'Hallo?' zei de pelsjager. 'Hallo?' Hij keek me aan maar ik geloof niet dat hij me nog zag.

'Doe je ogen maar dicht. Het is goed.'

'Ik wou niet,' klaagde hij. 'Jim dacht dat hij jullie jongens te grazen kon nemen, en dat hij er tegen iedereen over zou kunnen opscheppen.'

'Je moet je ogen dichtdoen en rusten,' zei ik.

'Ghh. Ghh, ghh.' Toen gaf hij de geest en stierf, en ik liep terug naar Tub en ging verder met opzadelen. Dat met dat 'tellen tot drie' was een oud trucje van ons. Het was iets waar we ons niet voor schaamden maar ook niet trots op waren; laten we het erop houden dat het een middel was waartoe we alleen in uiterste nood onze toevlucht namen en dat ons al meer dan eens het leven had gered.

Charlie en ik waren nu gereed voor vertrek, maar toen hoorden we over de zoldering boven ons hoofd een laars schrapen. De staljongen was er niet vandoor gegaan maar had zich verstopt om getuige te zijn van het gevecht; helaas voor hem was hij ook getuige geweest van onze afteltruc en daarom gingen we de ladder op om hem te zoeken. Dit duurde even, want er lagen heel wat hoibalen hoog opgestapeld op zolder, die een ideale dekking vormden. 'Kom maar tevoorschijn, knul,' riep ik. 'We zijn klaar hier en we zullen je niets doen, beloofd.' Een stilte, en toen hoorden we helemaal achterin een geschuifel. Ik vuurde in de richting van het geluid maar de kogel werd door de hoibalen verzwolgen. Weer een stilte, weer geschuifel. Charlie zei: 'Knul, kom tevoorschijn. We gaan je doodschieten, en ontkomen doe je toch niet. Wees nu maar verstandig.'

'Boe-hoe-hoe,' deed de jongen.

'Je verspilt alleen onze tijd. En we hebben geen tijd meer te verliezen.'

'Boe-hoe-hoe.'

Copyright © 2011 Patrick deWitt

Copyright Nederlandse vertaling © 2012 Caroline Meijer en Saskia van der Lingen / bv Uitgeverij de Arbeiderspers, Utrecht